

America First

[με αφορμή μεταξύ άλλων μια ομιλία του George Caffentzis στη Νομική, η ερώτηση στη Jo είχε να κάνει με την αίσθηση που έχει, επιστρέφοντας σε μία Αμερική στην οποία πλέον πρόεδρος είναι ο Τραμπ. Αν υπάρχει κάποια εμφανής αλλαγή στην ατμόσφαιρα ή αν τα πράγματα συνεχίζουν ως είχαν. Ακολουθεί η απάντηση.]

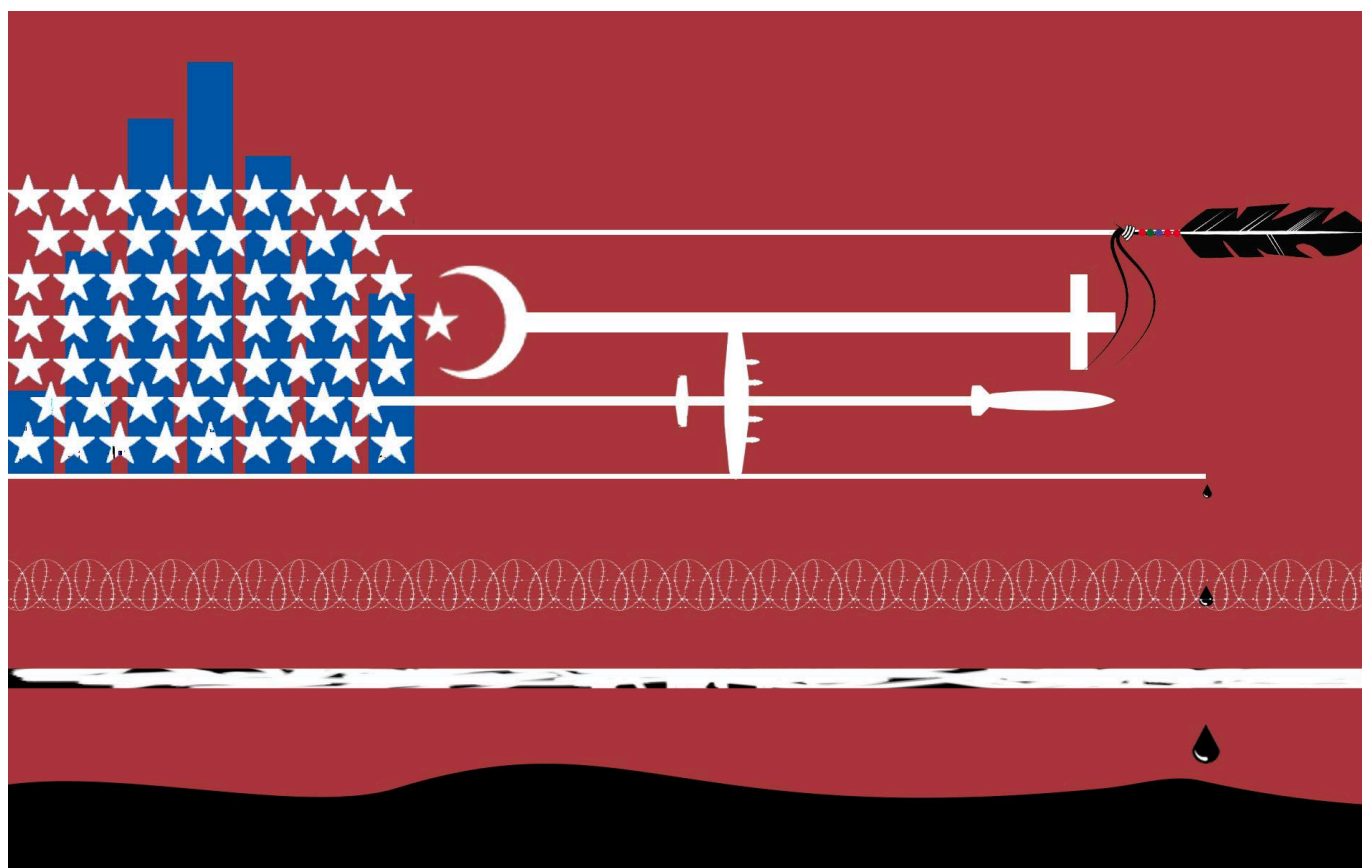
Χμ.

Είναι λίγο δύσκολο να το εξηγήσω. Η Αμερική είναι μια πολύ περίεργη χώρα. Πρώτα απ' όλα, είναι πάρα πολύ απλωμένη και όλοι είναι καρφωμένοι στα αυτοκίνητά τους. Δεν τα αποχωρίζονται ούτε για να πάρουν καφέ πια. Γι' αυτό υπάρχουν τα drive-thru. Μπορώ να μπω στο αμάξι μου, να πάρω ένα venti caramel latte στα Starbucks, να πάρω κάτι να φάω από το [El Pollo Loco](#) ή το [Arby's](#), να πάρω τα φάρμακα για τη χοληστερίνη και το διαβήτη στο [Walgreen's](#) και όλα αυτά χωρίς να χρειαστεί να παρκάρω ή να πατήσω το πόδι μου έξω απ' το αυτοκίνητο.

Αυτήν την περίοδο έχω έρθει σε μια φίλη, στα βόρεια του Λος Άντζελες (μόνο και μόνο για να ξεφύγω λίγο απ' την οικογένειά μου) και τις προάλλες περπάτησα μία ώρα για να βρω ένα χυμό πορτοκάλι και το [Cheesecake Factory](#). Πραγματικά πιστεύω ότι αυτή η απομόνωση είναι ένας βασικός λόγος που οι Αμερικανοί δεν οργανώνονται, όπως σε άλλες χώρες και άλλες κουλτούρες. Κατά κάποιο τρόπο, όλα είναι φτιαγμένα για να ανταποκρίνονται στο μέγεθος του αυτοκινήτου και όχι στο ανθρώπινο μέτρο. Υπάρχουν πολύ λίγα μέρη στις ΗΠΑ, που μπορείς να περπατήσεις. Ένα απ' αυτά τα μέρη είναι η Νέα Υόρκη, όπου αυτή την εποχή μπορείς να νοικιάσεις ένα δωμάτιο για 1000\$.

Σχετικά με τον Caffentzis* και τους παραλληλισμούς μεταξύ Ομπάμα και Τραμπ, αλλά και τις συνέχειες στις πολιτικές τους, μπορώ να πω ότι είναι ταυτόχρονα αλήθεια και όχι και τόσο

αλήθεια. Στην πραγματικότητα είναι μια διαλεκτική. Ο Ομπάμα, οι Κλίντον, η μαλακισμένη Μαντλίν Ολμπράιτ που είχε μάλιστα το θράσος να γράψει ένα post (που έγινε viral) ενάντια στο Muslim Ban του Τραμπ, οι Μπους, όλοι έβαλαν το χεράκι τους ώστε να φτάσουμε στη σημερινή κατάσταση. Ο Ομπάμα απέλασε περισσότερους ανθρώπους από τις τρεις (ή τέσσερις, δεν είμαι σίγουρη) τελευταίες κυβερνήσεις μαζί. (Οι υποστηρικτές του θα σου πουν «μα ήταν βίαιοι εγκληματίες», αλλά αυτό είναι απλά προπαγάνδα και υπάρχουν τα αντίστοιχα στοιχεία αν κανείς ενδιαφέρεται. Για παράδειγμα, ένα απ' αυτά τα εγκλήματα που επικαλούνται είναι η παράνομη είσοδος στη χώρα ή η παραμονή στη χώρα μετά τη λήξη της βίζα.)

Οι Αμερικανοί σε γενικές γραμμές δεν ξέρουν τίποτα για τον πόλεμο στην Υεμένη, τον οποίο οι ΗΠΑ ουσιαστικά έχουν στηρίξει, και σίγουρα ξέρουν από λίγα έως τίποτα για τις κρίσεις στον υπόλοιπο κόσμο. Υπάρχει ένα μιντιακό μπλακάουτ σε πολλά απ' αυτά τα ζητήματα, ειδικά αν καταναλώνεις μόνο MSNBC ή παρακολουθείς μόνο τα notifications στο iPhone σου, και γι' αυτό πιστεύω ότι οι λίγοι προοδευτικοί άνθρωποι στις ΗΠΑ δεν

είναι τόσο αριστεροί ή αντι – αυταρχικοί ή σοσιαλιστές, όσο κυρίως αντι – Αμερικανοί και οπαδοί θεωριών συνωμοσίας. Απ’ την άλλη μεριά, η μικρή «αριστερά» στις ΗΠΑ καταναλώνει μια σταθερή δίαιτα από Τσόμσκι και RT και ίσως Democracy Now (το οποίο παρεμπιπτόντως μ’ αρέσει) και δεν εμπιστεύεται τα *mainstream media*, την αμερικανική κυβέρνηση ή τις τυπικές αφηγήσεις, που σε κάνουν να είσαι ανοιχτός στις υπεραπλουστεύσεις. Πολλοί απ’ αυτούς έχουν λίγο χρόνο να παρακολουθήσουν τα γεγονότα, έτσι κι αλλιώς, αφού είμαστε εξουθενωμένοι απ’ την εντατικοποιημένη εργασία. Επιπλέον, δεν υπάρχει καθόλου ταξική ανάλυση στις ΗΠΑ. Θα παρατηρήσεις ότι ακόμη και ο Bernie Sanders, που αυτοαποκαλείται σοσιαλιστής, δεν χρησιμοποίησε στην καμπάνια του τον όρο «εργατική τάξη», αλλά κυρίως μιλούσε για «μεσαία τάξη» ή «οικογένειες». (Ακόμη και η υποψήφια του Πράσινου Κόμματος Jill Stein αναφέρεται σε «εργαζόμενες οικογένειες»). Αυτό συμβαίνει, γιατί όλοι στην Αμερική θεωρούν τους εαυτούς τους μεσαία τάξη. Είσαι ή πλούσιος ή άστεγος ή μεσαία τάξη. Αυτές είναι οι τρεις κατηγορίες στις οποίες μπορείς να ανήκεις.

Όλα αυτά είναι ένας έμμεσος τρόπος να σου περιγράψω ποια θα ήταν μια αίσθηση της Αμερικής. Τα τελευταία είκοσι χρόνια οι εταιρείες και όλη η σχετική επιχειρηματική κουλτούρα έχουν γιγαντωθεί και κατακυριεύσει τα πάντα, με έναν τρόπο τραγικό και λυπητερό. Μπορείς να διασχίσεις τις Ηνωμένες Πολιτείες και όλα θα σου φανούν πάνω κάτω τα ίδια. Τοποθετημένα γύρω από χώρους παρκινγκ ατελείωτες σειρές καταστήματα *Walmart*, *CVS*, *Applebee’s*, *McDonald’s*, *Burger King*, *Target*, *Supercuts*. Το *Carl’s Jr.* αλλάζει και γίνεται *Hardee’s* και έτσι καταλαβαίνεις ότι είσαι στην Ανατολική Ακτή. Ίδια σειρά από χαμογελαστά κίτρινα αστεράκια (σ.σ. το σήμα του καταστήματος *Hardee’s*). Παίρνουμε *bachelor* για να δουλεύουμε για επτά και οχτώ δολάρια την ώρα στη *Gap* (ή σε εστιατόρια για δύο δολάρια την ώρα στις περισσότερες πολιτείες). Δεν μπορούμε να έχουμε περίθαλψη ή πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας. Δεν έχουμε δωρεάν ή σχετικά οικονομική πρόσβαση στην ανώτερη εκπαίδευση.

Πολλοί από μας δουλεύουν 10 με 12 ώρες την ημέρα (και ακόμη πιο πολύ σε τομείς όπως η εστίαση, που η εργασία είναι περισσότερο εντατικοποιημένη). Αν δεν είμαστε άνεργοι, κάνουμε δύο και τρεις δουλειές για να μπορέσουμε να πληρώσουμε το νοίκι. Νέες γυναίκες που γνωρίζω στη Νέα Υόρκη έγιναν σεξ-εργάτριες, γιατί αυτός είναι ο μόνος τρόπος να επιβιώσεις σ' αυτή την πόλη. Πόζαρα γυμνή στο San Fernando Valley δύο φορές για να πληρώσω το νοίκι και να εξασφαλίσω το φαγητό μου στο Λος Άντζελες. (Δεν συνέχισα, γιατί μετά τη δεύτερη φορά που απάντησα σε αγγελία, φοβήθηκα ότι δεν θα έφευγα ζωντανή). Αν δεν υπήρχαν οι εκκλησίες, οι άστεγοι θα ήταν ακόμη περισσότεροι και η κρίση ανασφάλειας γύρω από το φαγητό θα ήταν ακόμη μεγαλύτερη.

Όλα αυτά, αλλά και οι πόλεμοι των drone και το Guantanamo (που ο Ομπάμα υποσχόταν ότι θα έκλεινε πριν οκτώ χρόνια) και οι μαζικές απελάσεις και ο αγωγός στη Ντακότα (που έχει ήδη πρόβλημα διαρροής, πριν ακόμη ολοκληρωθεί), είναι μερικά απ' τα πράγματα που οι άνθρωποι σκέφτονται, όταν λένε **«και ο Ομπάμα τα ίδια έκανε!»** Και έχουν δίκιο. Οι φιλελεύθεροι σχολιαστές μπορεί να σημειώνουν ότι ένα x ποσοστό Αμερικανών θα χάσει τη υγειονομική περίθαλψη με το American Health Care Act (το σχέδιο του Τραμπ για την υγεία), που ανακαλεί και αντικαθιστά το Affordable Health Care Act (δηλαδή το Obamacare), αλλά η αλήθεια είναι το Obamacare έκανε τα πράγματα ακόμη χειρότερα για μας. Τώρα πληρώνουμε περισσότερο φόρο. Τώρα είμαστε αναγκασμένοι να δίνουμε τα λεφτά μας σε ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες υγείας, οι οποίες ανταγωνίζονται για το βραβείο του Πιο Άψυχου Καπιταλιστή. Η οικογένειά μου πληρώνει τώρα ένα αστρονομικό ποσό στην [Blue Crosse](#), που άλλαξε την κάλυψή μας από PPO σε HMO (σ.σ. είδη ασφαλιστικής κάλυψης) χωρίς άδεια, ουσιαστικά γαμώντας κάθε κάλυψη που είχαμε. Και μήπως μπορούμε να το ξαναλλάξουμε αυτό; Ω, μα όχι βέβαια. Γιατί δεν είναι περίοδος ανοιχτών εγγραφών. Πρέπει να περιμένεις ένα ολόκληρο χρόνο για να αλλάξεις την ασφάλειά σου! Μπορεί η στάση του Glenn Greenwald ως προς τη Συρία να είναι φριχτή (κάτι το οποίο δυστυχώς είναι η νόρμα

στην αριστερά στην Αμερική, και προέρχεται από μια υπεραπλούστευση που λέει ότι οι ΗΠΑ είναι η πηγή όλου του Κακού), όμως έχει γράψει μερικά εξαιρετικά πράγματα για το θέμα.

Γιατί τα μεγάλα Μέσα δεν καλύπτουν τη συλλογική αγωγή ενάντια στην Εθνική Επιτροπή του Δημοκρατικού Κόμματος (DNC), για διάπραξη απάτης προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι ο Bernie Sanders δεν θα κέρδιζε το χρίσμα των Δημοκρατικών; Γιατί τα mainstream Μέσα καλύπτουν τις απελάσεις του Τραμπ, ενώ για τις αντίστοιχες του Ομπάμα υπήρχε πολύ περισσότερη ησυχία; Επειδή ο Ομπάμα είναι συμπαθής; Επειδή η ρητορική του ήταν καλύτερη; Επειδή είναι μαύρος; Επειδή δεν είναι ένας ναζί με δίκρανο και [λαμπερή σφαίρα](#); Οφείλουμε να συζητάμε για αυτά τα θέματα, αλλιώς είμαστε καταδικασμένοι να ικανοποιούμαστε με πολεμοχαρείς νεοφιλελεύθερους προέδρους, αρκεί να μην κοιμούνται με ένα αντίτυπο του «Ο Αγών μου» στο κομοδίνο.

Βέβαια, ακόμη κι έτσι, τα πράγματα είναι χειρότερα με τον

Τραμπ. Το ένιωσα όταν γύρισα πίσω ένα χρόνο πριν, όταν ακόμη ήταν υποψήφιος και είδα αμερικανικές σημαίες να ανεμίζουν σε αυτοκίνητα, όπως τότε, μετά την 11^η Σεπτεμβρίου – και εδώ μιλάμε για τη Νέα Υόρκη, το οχυρό του αμερικανικού φιλελευθερισμού. Η αφήγηση τότε ήταν ότι ο Τραμπ αποτελούσε μια (αναζωογονητική) απάντηση στο «κατεστημένο», και όχι ένα λαϊκιστικό δεξιό κίνημα που εκμεταλλευόταν μια δεκαετή ύφεση και το οποίο μπόρεσε να γιγαντωθεί ακριβώς εξαιτίας της ιστορικής συντριβής της αριστεράς στις ΗΠΑ. Οι περισσότεροι άνθρωποι με τους οποίους μιλούσα δεν μπορούσαν να δουν αναλογίες με την άνοδο του φασισμού. Μπορούσαν να δουν ότι οι άνθρωποι είναι φτωχοί, ζορισμένοι, εξουθενωμένοι και απογοητευμένοι, αλλά αυτό δεν το απέδιδαν στον καπιταλισμό ή τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και την γενική απορρύθμιση που κατέστρεψε την οικονομία. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν βλέπουν ακόμη ότι η αριστερά και οι ακτιβιστές έχουν συντριβεί ιστορικά στις ΗΠΑ, μέσα από βιαιότητες, παρεισφρήσεις, φυλακίσεις, εξορίες και δολοφονίες.

Οι ρατσιστικές επιθέσεις (ή εγκλήματα μίσους όπως τα αποκαλούν εδώ) έχουν κορυφωθεί μετά τις εκλογές και την ορκωμοσία. Η Αμερικανική Ένωση για τις Πολιτικές Ελευθερίες (ACLU) έχει πνιγεί στη δουλειά από τη μάχη ενάντια στο Muslim Ban. Η πρόσβαση στην έκτρωση, η οποία είχε ήδη αρχίσει να περιορίζεται και σε κάποιες πολιτείες να καταργείται de facto κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης Ομπάμα, σταδιακά εξαφανίζεται. Οι κοινότητες μεταναστών φοβούνται να βγουν απ' τα σπίτια τους εξαιτίας των επιδρομών, τα λίγα κοινωνικά προγράμματα που έχουμε (όπως η παιδική εκπαίδευση και τα food stamps) διαλύονται με τον νέο προϋπολογισμό, με 1,6 δισεκατομμύρια δολάρια να πηγαίνουν στο χτίσιμο του τείχους στα σύνορα με το Μεξικό (σ.σ όταν γράφτηκε το κείμενο δεν είχε κυκλοφορήσει η πρωτοποριακή ιδέα Τραμπ [για χρηματοδότηση του έργου](#)). Οι πρακτικές του Τραμπ, οι προσπάθειες να ντροπιάζει και να παρουσιάζει σαν κάτι λιγότερο από ανθρώπους τους μετανάστες, είναι αυθεντικά και άμεσα επικίνδυνες. Μια τέτοια πρακτική είναι η νέα online βάση δεδομένων μεταναστών χωρίς

χαρτιά, που περιλαμβάνει παιδιά και ευάλωτους πληθυσμούς, όπως τους ανθρώπους που ξεφεύγουν από μορφές κακοποίησης. 40.000 άνθρωποι έχουν συλληφθεί από την ICE (Immigration and Customs Enforcement) μετά την ορκωμοσία.

Οι επιχειρήσεις σκούπα είναι τόσο ευρείες που επηρεάζουν την οικονομία και την καθημερινότητα. Η επιχείρηση του πατέρα της φίλης μου Νικόλ, μια διεθνής λεωφορειακή γραμμή μεταξύ Καλιφόρνια και Μεξικό, υποφέρει. Όπως είναι προφανές, κανένας δεν μπαίνει στο λεωφορείο για Μεξικό αυτή τη στιγμή, γιατί φοβούνται ότι δε θα μπορούν να επιστρέψουν, και απ' την άλλη μεριά οι άνθρωποι δεν σπαταλούν τα χρήματά τους στο λεωφορείο για τις ΗΠΑ, όταν ξέρουν, ότι στα σύνορα θα τους σταματήσουν και θα τους γυρίσουν πίσω. Το καλό βέβαια, με αυτή την αίσθηση της επίθεσης που δεχόμαστε, είναι ότι οι άνθρωποι τους τελευταίους μήνες έχουν βγει στους δρόμους, μ' ένα τρόπο που θυμίζει το 1999 στο Σιάτλ. Αλλά είναι διασκορπισμένοι στην αχανή χώρα και τις διάσπαρτες πόλεις, ενώ αυτό που απουσιάζει είναι η αίσθηση του επόμενου βήματος. Ποια Αμερική; Προς τα πού πάμε από δω που βρισκόμαστε;

Για να απαντήσω όμως σύντομα σε μερικά απ' τα πράγματα που ρώτησες. Είναι οι άνθρωποι πιο ανοιχτά ρατσιστές και εκφράζονται πιο εύκολα υπέρ μιας ιδέας περί λευκής υπεροχής; Έχουν ενθαρρυνθεί οι νέο ναζί και η Κου Κλουξ Κλαν; Ναι, απολύτως. ([Για παράδειγμα](#) μια πορεία με πυρσούς στη Virginia από εθνικιστές, υποστηριγμένη και από μέλη της ΚΚΚ). Υπάρχει περισσότερος φόβος και περισσότερες επιθέσεις σε κοινότητες μεταναστών, σε MENA (σ.σ. δηλαδή με καταγωγή από Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική) και μουσουλμανικές κοινότητες; Απολύτως.

Φοβούνται ή νιώθουν περισσότερο ευάλωτες σε περιστατικά παρενόχλησης οι γυναίκες; Αυτή είναι μια δύσκολη ερώτηση. Σε σχέση με πριν, ανησυχώ περισσότερο για τον αγώνα των γυναικών για ίση αμοιβή, ίσες ευκαιρίες και οικονομική δικαιοσύνη, με ενοχλεί που οι γυναίκες και τα παιδιά σηκώνουν το μεγαλύτερο

βάρος των συνεπειών της αυξημένης χρήσης ναρκωτικών και αλκοόλ σε μια οικονομία που χειροτερεύει, φοβάμαι το τι επακόλουθα θα έχει ο συνεχιζόμενος περιορισμός στην πρόσβαση στην έκτρωση και στην αντισύλληψη στις γυναίκες που δεν είναι υγιείς. Αισθάνομαι όμως μεγαλύτερη την πιθανότητα μιας παρενόχλησης στο δρόμο; Σε καμία περίπτωση. Αυτό ήταν ένας εφιάλτης και θα συνεχίσει να είναι ένας εφιάλτης. Βασικά αν δε θες να σε παρενοχλήσουν, μην βγαίνεις απ' το σπίτι σου. Αν δεν θες να σου φέρονται σαν αντικείμενο, μην ανοίγεις την τηλεόραση ή τα περιοδικά. Οι γυναίκες εδώ επαινούνται αν έχουν μεγάλα βυζιά, λεπτεπίλεπτη μέση και φοράνε τακούνια στιλέτο. Επαινούνται αν μπορούν να ξεπεράσουν ένα χτύπημα στον κώλο με ένα χαριτωμένο χαμόγελο. Εκτιμώνται όταν αντιδρούν υπάκουα, όταν ένας άγνωστος τους λέει να χαμογελάσουν. Αυτό δεν βλέπω να αλλάζει σύντομα. Η εμφάνιση Τραμπ έρχεται και κουμπώνει στην όλη κατάσταση, ώστε να υπάρχει μεγαλύτερη αντίσταση απέναντι σε οποιοδήποτε αγώνα των γυναικών για ελευθερία. Ένας φίλος μας διάβαζε κάτι που αυτοπροσδιοριζόταν ως αντιφεμινισμός όταν έφυγα απ' την Αθήνα. («Δεν χρειαζόμαστε τον φεμινισμό γιατί οι γυναίκες είναι ίσες με τους άντρες»). Μια τέτοια προσέγγιση βρίσκεται μάλλον σε άνοδο, αν και δεν μπορώ να καταγράψω ακριβώς αυτή την αύξηση. Υπάρχει ένα τεράστιο μπέρδεμα πολλά χρόνια τώρα, την ώρα που τα Μέσα και η κοινωνία μπερδεύουν το «μεταφεμινισμό»(post-feminism) με το φεμινισμό. Βρισκόμαστε σ' έναν κόσμο, στον οποίο μια πιο ωμή σωματική παρενόχληση νομιμοποιείται επειδή «ε, είμαστε ίσοι».

Εάν οι Ηνωμένες Πολιτείες ήταν μικρότερες και τα αεροπορικά ταξίδια φτηνότερα, θα ταξίδευα στο Πόρτλαντ να δω πως είναι εκεί τα πράγματα μετά την πρόσφατη [ρατσιστική επίθεση](#), κατά την οποία τραυματίστηκε ένας άνδρας και σκοτώθηκαν δύο άλλοι, που παρενέβησαν για να υπερασπιστούν δύο γυναίκες στο τρένο. Αλλά είμαι κολλημένη στη No Man's Land, εδώ βόρεια του Λος Άντζελες μέχρι αύριο και μετά θα επιστρέψω στο Χιούστον. Θα μπορούσα να προσπαθήσω να βρω πράγματα κι εκεί, αλλά είναι κυρίως ένας τόπος γεμάτος οπαδούς της λευκής ανωτερότητας. Ενδιαφέροντα πράγματα υπάρχουν όμως στο Τέξας. Η «θεία» μου η

Rhonda στο Ντάλας είναι μια παλιά ακτιβίστρια με έντονη πολιτική δράση. Αυτή και ο άντρας της, ο «θείος» Chuck, ήταν ακτιβιστές τη δεκαετία του '60 ενάντια στον Jim Crow (US apartheid) και παραμένουν ενεργοί μέσω της διδασκαλίας, της δικτύωσης και των πολιτικών καρτούν. Ζουν στο Ντάλας τώρα και είναι κομμάτι της διασποράς της Νέας Ορλεάνης, εκτοπισμένοι από τον τυφώνα Κατρίνα που διέλυσε την πόλη. Η Νέα Ορλεάνη και κομμάτια της Λουιζιάνα ιδιωτικοποιήθηκαν σε μεγάλο βαθμό, αμέσως μετά από την καταστροφή και οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Δεν ξέρω πολύ κόσμο στο Χιούστον και δεν έχω διασυνδέσεις με την ισπανική κοινότητα ή αυτή της Μέσης Ανατολής, αλλά εκεί κάτω, στο σημείο που ονομάζουν the Valley, κοντά στα σύνορα με το Μεξικό, υπάρχει κινητικότητα και αντίσταση στις επιθέσεις του Τραμπ στις αποκαλούμενες και πόλεις καταφύγια. Βασικά, υπάρχουν πόλεις που έχουν διαφορετικούς βαθμούς πολιτικών, οι οποίες είναι σε ένα βαθμό φιλικές προς τους μετανάστες χωρίς χαρτιά. (Για παράδειγμα, ένα άτομο μπορεί να καταγγείλει στις αρχές ένα βίαιο έγκλημα χωρίς το φόβο της απέλασης). Επίσης, υπάρχουν κοινότητες ανθρώπων από την Αϊτή, στη Φλόριντα, οι οποίες απειλούνται από τις νέες μεταναστευτικές πολιτικές – φοβούνται ότι τώρα θα απελαθούν στην Αϊτή, μια χώρα που έχει υπάρξει θύμα της μιας καταστροφής μετά την άλλη. Απ' την άλλη μεριά των συνόρων του Τέξας, οι συνοριακές πόλεις γεμίζουν με ανθρώπους φοβισμένους ή ανήμπορους να ταξιδέψουν στις ΗΠΑ αυτή τη στιγμή, συμπεριλαμβανομένων και Κουβανών προσφύγων, που επίσης επηρεάζονται από την επιχείρηση «ομαλοποίησης» των σχέσεων με την Κούβα από την κυβέρνηση Ομπάμα – μια ιστορία που βρίσκω συναρπαστική. Δεν ξέρω πόσο εφικτό είναι να ταξιδέψει κανείς σ' αυτές τις περιοχές, αλλά υπάρχουν πολύ ενδιαφέρουσες εξελίξεις.

* Αναφέρεται στην [πρόσφατη επίσκεψη του George Caffentzis](#) στην Ελλάδα, όπου στο αυτοδιαχειριζόμενο κυλικείο Νομικής Σχολής επιχειρηματολόγησε σχετικά με τη συνέχιση της πολιτικής Ομπάμα

από τον Τραμπ (όπως της μεταφέρθηκε από τον μεταφραστή του παρόντος).